Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 453 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. VRIJENS**
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 6 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2024 met refertenummer 122486.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 30 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 februari 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 september 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.02.2024 werd ingediend door :
A., A. (geen R.R.)

Geboren op (..)1975
Nationaliteit: Filipijnen
Adres: (..)
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.
Redenen:
De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.
Betrokkene beroept zich op het feit dat hij slachtoffer zou zijn van mensenhandel en dat hij vijftien jaar lang uitgebuit zou zijn door en Belgisch koppel. Deze zaak werd echter reeds ten gronde onderzocht door het arbeidsauditoraat. Bijna alle door betrokkene voorgelegde stukken bij huidige aanvraag, werden tevens voorgelegd bij dit onderzoek. We stellen echter vast dat het arbeidsauditoraat de situatie van betrokkene grondig heeft onderzocht en dat er geen bewijzen weerhouden werden met betrekking tot illegale tewerkstelling of mensenhandel en dat betrokkene dus niet beschouwd kan worden als een slachtoffer van mensenhandel. Dit blijkt ontegensprekelijk uit het voorgelegde onderzoeksverslag dd. 23.06.2023. Het indienen van huidige verzoekschrift tot verblijfsmachtiging kan geen soort hoger beroep vormen tegen deze beslissing van het arbeidsauditoraat. De bijkomende stukken, met name de getuigenverklaring dd. 04.07.2023 van dhr. P.V.. Echter, zoals ook reeds werd opgemerkt in de conclusies van het arbeidsauditoraat, voegt dit niets toe aan het onderzoek aangezien dit nog steeds geen bewijs vormt dat betrokkene vijftien jaar lang elke dag moest werken. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer beroepen op dit element aangezien de feiten reeds ten gronde werden onderzocht en niet weerhouden.
Betrokkene beroept zich op het feit dat hij nergens meer naartoe kan in de Filipijnen omdat zijn ouders inmiddels overleden zijn. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in de Filipijnen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).
Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij hier tijdens zijn lange verblijf relaties en sociale banden ontwikkeld zou hebben en hij hier een gezins-en privéleven opgebouwd zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen bewijzen voorlegt, maar zich beperkt tot de verwijzing naar zijn lange verblijfsduur. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft

enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).
Betrokkene beroept zich in zijn verzoekschrift niet op medische elementen maar legt wel verschillende medische stukken voor, met name: een medisch verslag dd. 25.09.2009, de uitslagen van radiologisch onderzoek dd. 29.09.2011, 01.10.2009, 18.01.2010, 17.08.2010 en 2909.2011, raadplegingsverslagen dd. 22.10.2009, 12.04.2010 en 05.10.2011, een opnameverslag dd. 15.12.2009, verschillende ziekenhuisfacturen dd. 12.10.2009, 14.01.2010, 12.10.2009, 14.12.2009, 18.01.10, 28.09.2010, 29.09.2011, 12.04.2010, 17.08.2010, 28.02.2018, 31.10.2018 en 10.06.2021 en een getuigschrift voor verstrekte hulp dd. 19.05.2021. Echter, uit deze verschillende attesten blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Het gaat hoofdzakelijk om ernstige gedateerde stukken (uit 2009, 2010 en 2011) en slechts twee attesten uit 2018 en twee attesten uit 2021. Betrokkene toont aldus niet aan dat er eventueel sprake is van actuele medische problematiek.
Betrokkene beroept zich op zijn doorgedreven integratie als buitengewone omstandigheid omdat dan het in België opgebouwde verloren zou zijn. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)
Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).
De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al zeventien jaar in België zou verblijven, dat hij een materieel en sociaal draagvlak gecreëerd zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier vijftien jaar gewerkt zou hebben, dat hij over een werkbelofte zou beschikken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij ten zeerste werkwillig zou zijn, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid en dat hij een werkbelofte en bijhorende loonsimulatie voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 6 september 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: A., A. (..)
geboortedatum: (..)1975
geboorteplaats: (..)
nationaliteit: Filipijnen
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).
Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:
Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

" 1.1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

2.1.1.
Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.
Dat het feit dat verzoeker reeds meer dan 17 jaar in België verblijft, hij 15 jaar lang werd uitgebuit door een Belgisch koppel, hem weinig of niets meer rest in de Filipijnen, hij sociale banden en relaties ontwikkeld heeft, hij over een werkbelofte beschikt en onmiddellijk aan het werk kan gaan, volgens verweerder niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.
Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.
Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.
Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).
Dat verweerder dan ook heeft nagelaten om zijn keuze te verantwoorden, nu nergens in de betreden beslissing wordt vermeld welke elementen wel als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden en waarom de door verzoeker ingeroepen elementen niet.
Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat de elementen van lang verblijf en integratie (m.n. dat verzoeker reeds 17 jaar in België zou verblijven, hij een materiaal en sociaal draagvlak heeft opgebouwd, hij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, hij ten zeerste werkbereid zou zijn, zouden behoren tot de gegrondheid van de procedure en in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.
Dat verzoeker evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.
Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.
Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is.
2.1.2.
Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :
"[….] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;
Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]" (vrije vertaling van arrest RvS, nr. 135.090 van 21 september 2004).
Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.
Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.
2.1.3.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.
Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .
Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.
Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" .
De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).
Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt (geen buitengewone omstandigheden) en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.
Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant.
Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (RvS., nr. 52.909 van 14.04.1995; RvS, nr. 44.141 van 20.09.1993; RvS, nr. 77.502 van 09.12.1998; RvS, nr. 77732 van 18.12.1998, RvS, nr. 83.771 van 01.12.1997; RvS, nr. 86.567 van 04.04.2000; RvS, nr. 90.169 van 12.10.2000).
Dat verzoeker al meer dan 17 jaar in België verblijft, hij 15 jaar gewerkt heeft bij een ere-consul en alhier zijn volledige bestaan heeft opgebouwd en hij onmiddellijk aan de slag kan gaan, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn jarenlange verblijf, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.
Dat gelet op zijn verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er aan verzoeker dan ook niet kan verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.
Dat de motivering van de bestreden beslissing een kennelijk standaard en stereotype motivering is en dus gebrekkig is en bovendien – gelet op het gegeven dat verweerder in casu over een discretionaire bevoegdheid beschikt – niet afdoende is, terwijl de motivering in dit geval juist in extenso en uitgebreider diende te gebeuren.
Dat de bestreden beslissing dan ook schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.
2.1.4.
Conform artikel 9bis, §1 Vw. kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, een machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de verblijfplaats.
In §2 Vw. worden vervolgens de elementen vermeld die niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, nl.
1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of

wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat de door verzoeker aangehaalde elementen die de buitengewone omstandigheden aantonen waardoor hij de aanvraag in België diende te doen, bijgevolg niet zijn uitgesloten conform artikel 9bis Vw.

Aangezien de bestreden beslissing geen enkele grondige motivering bevat waarom de door verzoeker ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden, behelst de bestreden beslissing tevens een schending van artikel 9bis Vw.

Dat verzoeker al meer dan 17 jaar in België verblijft, alhier al zijn socio-economische belangen heeft, hij jarenlange werkervaring heeft en hij bovendien over een werkbelofte beschikt, kortom hij zijn leven alhier volledig opnieuw heeft opgebouwd.

Dat het dan ook geenszins redelijk is te stellen dat de door verzoeker ingeroepen elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden, wanneer deze elementen het voor verzoeker wel degelijk onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst. Temeer daar de wettelijke bepalingen geen omschrijving geven van wat onder 'buitengewone omstandigheden' verstaan moet worden en ook verweerder dienaangaande geen enkele motivering geeft.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS, 20 september 1999, nr. 82 301).

Aangezien in casu de verhouding tussen de motieven en het dispositief in de bestreden beslissing volledig ontbreekt, behelst de bestreden beslissing een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Tenslotte is verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker door de door haar ingeroepen elementen zomaar af te wijzen als geen buitengewone omstandigheden, zonder enige verdere motivering of verduidelijk wat dan wel onder buitengewone omstandigheden dient verstaan te worden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr.

222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht behelst.

Gelet op de schending van artikel 9bis Vw., de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker zich beroept op het feit dat hij slachtoffer zou geweest zijn van mensenhandel en hij 15 jaar zou zijn uitgebuit door een Belgisch koppel, doch de zaak onderzocht werd door het arbeidsauditoraat en deze geen bewijzen van illegale tewerkstelling heeft weerhouden.

Verzoeker zou zich dan ook niet kunnen beroepen op dit element aangezien de feiten reeds ten gronde werden onderzocht en niet werden weerhouden.

Bovendien zou ook het feit dat verzoekers ouders overleden zijn en hij geen verblijfplaats meer heeft in de Filipijnen, geen beletsel zijn voor een terugkeer naar zijn thuisland. Het zou immers onwaarschijnlijk zijn dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in de Filipijnen waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat het arbeidsauditoraat niet voldoende materiële bewijzen had om een procedure op te starten tegen het Belgische koppel (waarbij het feit dat het een ereconsul betrof, mogelijks heeft meegespeeld), doch dit geenszins impliceert dat verzoeker niet gewerkt heeft en uitgebuit werd.

Ook de arbeidsinspecteur hechtte geloof aan de verklaringen van verzoeker, temeer daar tijdens de controle door de arbeidsinspectie bleek dat er andere dame 'in het zwart' aan het poetsen was bij het Belgisch koppel. Dit blijkt ook uit het proces-verbaal dat door de arbeidsinspecteur werd opgesteld :
"Hoewel het niet uitgesloten is dat de heer A. (..) de waarheid spreekt, zijn er in dit dossier geen materiële bewijzen.
Hoewel er wel bewijzen zijn dat de heer A. (..) af en toe wat geld kreeg van het koppel V. B. (..)-D. V. (..) is er geen bewijs dat dit loon was. De heer V. B. (..) noemde het 'zakgeld', wat niet kan worden weerlegd, gezien er geen bewijs is van tewerkstelling onder gezag in ruil voor loon.
(…) Voor wat betreft het zwartwerk van L. Q. J. (..) heeft de werkgever toegezegd om haar tewerkstelling te regulariseren (Dimona, loonbrieven en aangegeven loon)".
Dat de arbeidsinspecteur verzoeker dan ook geloofde, doch er wegens gebrek aan materiële bewijzen geen verder gevolg aan de klacht kon gegeven worden, zodat verzoeker wel degelijk het slachtoffer is van mensenhandel en hiermee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van zijn aanvraag conform artikel 9bis Vw., temeer daar er minstens sprake is van een begin van bewijs.
Dat verweerder dit evenwel niet heeft gedaan, zodat er sprake is van een onzorgvuldige beoordeling van verzoekers dossier, evenals een schending van de zorgvuldigheidsplicht (zie supra).
Tenslotte heeft verzoeker na het overlijden van zijn ouders, geen enkel contact meer met iemand in de Filipijnen, zodat verzoekers geenszins een plek heeft waar hij (kort) kan verblijven in afwachting van de behandeling van een eventuele aanvraag conform artikel 9 Vw.
Overigens staat er geen behandelingstermijn op dergelijke aanvragen, zodat geenszins gegarandeerd is dat verzoeker slechts kortstondig in de Filipijnen zal dienen te verblijven.
De bestreden beslissing kan dan ook op dit punt niet gevolgd worden."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *'afdoende'* wijze. Het begrip '*afdoende*' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou de eerste bestreden beslissing op stereotiepe wijze gemotiveerd zijn. Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.
Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(…)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Zoals reeds hoger gesteld en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd waarom de door verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom haar voorbije verblijf in België en de daaruit voorvloeiende integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden aanvaard. Zo motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij voorhoudt dat zij slachtoffer van mensenhandel is maar dat dit grondig onderzocht werd door de bevoegde instantie en vastgesteld werd dat er geen bewijzen voorliggen die kunnen doen besluiten dat zij wel degelijk slachtoffer van mensenhandel is, dat het loutere feit dat zij jarenlang in België heeft verbleven en sociale banden zou hebben ontwikkeld ook geenszins maakt dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen nu niet blijkt dat zij in België een beschermenswaardig privéleven heeft ontwikkeld en voor zover dit wel zo zou zijn, een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten geen schending van artikel 8 EVRM oplevert, dat zij ook niet verduidelijkt waarom haar integratie haar zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen en dat de elementen van lang verblijf en integratie tot de gegrondheidsfase behoren.

Verzoekende partij, die slechts blijft hameren op haar voorbije verblijf, toont daarmee niet aan waarom dit gegeven haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij weerlegt met haar betoog op geen enkele concrete wijze de bevindingen van de verwerende partij zoals uiteengezet in de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan waarom de door haar ingeroepen elementen een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen, temeer zij aldaar het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht, met name 32 jaar en de verwerende partij daaruit niet kennelijk onredelijk afleidt dat het onwaarschijnlijk is dat zij aldaar geen familiaal of sociaal netwerk meer zou hebben waarop zij eventueel beroep kan doen (zie ook bespreking *infra*).

Zoals de verwerende partij ook verder motiveert behoren de elementen met betrekking tot het lang verblijf en integratie tot de gegrondheid van de aanvraag: "*Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).*
De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al zeventien jaar in België zou verblijven, dat hij een materieel en sociaal draagvlak gecreëerd zou hebben, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier vijftien jaar gewerkt zou hebben, dat hij over een werkbelofte zou beschikken, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij ten zeerste werkwillig zou zijn, dat hij niet ten laste zou vallen van de overheid en dat hij een werkbelofte en bijhorende loonsimulatie voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Door te blijven hameren op haar verblijf en integratie in België slaagt verzoekende partij er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend. Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar zijn bespreking van het tweede middel. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de in de eerste bestreden beslissing gegeven motivering in het licht van de elementen die haar zaak kenmerken niet zou volstaan. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat deze elementen haar wel verhinderen de aanvraag in te dienen in het herkomstland, kan niet anderszins doen besluiten.

De Raad moet verder vaststellen dat de feiten die aan de basis liggen van het door de verzoekende partij geciteerde arrest van de Raad van State uitzonderlijk zijn. De Raad van State heeft in het arrest immers bevestigd dat het feit goed geïntegreerd te zijn in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar het land van herkomst om de machtiging tot verblijf te vragen, maar moet in die zaak vaststellen dat de betrokken aanvrager activiteiten van algemeen belang kon voorleggen. Volgens de Raad van State is de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn aangegaan met publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, wel een uitzonderlijke omstandigheid in de zin van – toenmalig –artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is van dergelijke activiteiten van algemeen belang, die zouden moeten worden geschrapt in de periode dat de verzoekende partij in het buitenland haar aanvraag om verblijfsmachtiging indient, geen sprake, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij het verbreken van verplichtingen van algemeen belang of engagementen die reeds waren aangegaan met publieke overheden of andere partners in haar aanvraag had opgeworpen als buitengewone omstandigheid. Ook het arrest nr. 118.953 van de Raad van State waarnaar de verzoekende partij verwijst, heeft betrekking op een zeer specifieke situatie. Hierbij werd vooral benadrukt dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen het graf van hun echtgenoot en vader gedurende maanden niet zullen kunnen bezoeken, indien zij verplicht wordt om een machtiging tot tijdig verblijf af te halen in het buitenland. Daarnaast werd er inderdaad ook gesteld dat de elementen van integratie "*in voorliggend geval"* niet onbelangrijk zijn. Dit arrest is zeer specifiek en poneert geenszins een algemene regel. Een gebrekkige motivering neemt de Raad niet aan nu, de Raad van State uitdrukkelijk stelt dat in principe elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet worden behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) (zie hoger).

De Raad merkt ook op, zoals ook de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft gedaan, dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoekende partij kan voorts ook niet gevolgd worden als zou de verwerende partij moeten motiveren welke elementen wel als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. De verwerende partij moet enkel de door de verzoekende partij ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden in ogenschouw nemen en, wanneer zij van oordeel is dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend, motiveren waarom dit het geval is, hetgeen zij *in casu* ook op afdoende wijze gedaan heeft.

2.7. Waar zij voorts stelt dat zij wel degelijk gewerkt en uitgebuit werd, slaagt zij er met haar betoog dienaangaande niet in afbreuk te doen aan de correcte bevindingen van de verwerende partij dat de bevoegde instantie een onderzoek ter zake heeft uitgevoerd en heeft vastgesteld dat er geen bewijzen zijn die toelaten te besluiten dat verzoekende partij illegaal werd tewerkgesteld en uitgebuit en zij aldus niet kan worden beschouwd als slachtoffer van mensenhandel. Het loutere feit dat de arbeidsinspecteur het in zijn proces-verbaal niet uitsluit dat verzoekende partij de waarheid spreekt, doet geen afbreuk aan het uiteindelijke resultaat van het onderzoek waarin wordt vastgesteld dat er onvoldoende materiële bewijzen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij illegaal werd tewerkgesteld en uitgebuit: "*Hoewel het niet uitgesloten is dat de heer A. de waarheid spreekt, zijn er in dit dossier geen materiële bewijzen. Hoewel er wel bewijzen zijn dat de heer A. af en toe wat geld kreeg van het koppel V.B.-D.V. is er geen bewijs dat dit loon was. De heer V.B. noemde het 'zakgeld', wat niet kan worden weerlegd, gezien er geen bewijs is van tewerkstelling onder gezag in ruil voor loon. Wel was er immers de verplichting van de heer B. om de heer A. tijdelijk ten laste te nemen.*

Ik zal dus geen Pro-Justitia opstellen voor illegale tewerkstelling, het niet melden van tewerkstelling aan Dimona, het niet betalen van een derdelandersloon en/of mensenhandel.
Het lijkt mij dan ook niet mogelijk om i.c. het staat van slachtoffer van mensenhandel voor de heer A. te handhaven." (zie stukken gevoegd aan de aanvraag in het overgemaakte elektronisch administratief dossier).

Gelet op voorgaande en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, komt het niet aan de verwerende partij toe om desondanks verzoekende partij toch als slachtoffer van mensenhandel te beschouwen, dit overigens mede gelet op de bepalingen van artikel 61/2 e.v. van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst dan ook terecht naar de bevindingen zoals voormeld die doen besluiten dat zij niet kan beschouwd worden als slachtoffer van mensenhandel en dat de onderhavige aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan gebruikt worden als een soort van hoger beroep hiertegen.

2.8. Verder herhaalt de Raad dat de verwerende partij gelet op de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name dat zij geboren en getogen is in het herkomstland alwaar zij ruim 32 jaar verbleven heeft, niet kennelijk onredelijk oordeelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij in het herkomstland geen familiaal en/of sociaal netwerk meer zou hebben waar zij indien nodig beroep op kan doen. Dat dit niet kennelijk onredelijk is, blijkt bovendien uit haar latere verklaringen in het kader van het terugkeertraject waar zij stelde dat zij in het herkomstland wel nog familie heeft, waaronder een zus die zes kinderen heeft, een neef en familie langs moederszijde. Zij verklaarde wel hiermee geen contact te hebben, maar dit neemt niet weg dat zij wel degelijk minstens nog een familiaal netwerk heeft in het herkomstland en uit niks blijkt waarom zij, zo zij hiermee werkelijk geen contact meer heeft, hiermee niet opnieuw contact zou kunnen opnemen bij terugkeer. Verder blijkt dat zij in het herkomstland ook gewerkt heeft (stuk 17 van het elektronisch administratief dossier). Dat zij, ondanks een verblijf van ruim 32 jaar in het herkomstland, aldaar geen familiale of sociale banden meer zou hebben waar zij indien nodig beroep op kan doen, kan niet aangenomen worden.

Aangenomen voorts dat er geen behandelingstermijn voorzien is voor dergelijke aanvragen in het buitenland dient gesteld dat zelfs indien verzoekende partij langere tijd in haar herkomstland zal moeten verblijven, zij daarmee niet aantoont dat de vaststellingen van de verwerende partij zoals weergegeven in de motieven van de eerste bestreden beslissing niet opgaan.

2.9. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.10. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.2. Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van de Mens

2.2.1.
Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).
Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).
Dat verzoeker dan ook een privéleven heeft opgebouwd dat beschermd is conform artikel 8 EVRM.
Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.
Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.
2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.
Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.
Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.
Verzoeker woont al jarenlang in België, heeft alhier minstens 15 jaar gewerkt, beschikt over een grote vrienden- en kennissenkring, zodat er kan worden aangenomen dat verzoeker een privéleven in België heeft.

2.2.3.
Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.
In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen.
Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).
Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.
Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).
Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.
Immers, volgens verweerder zou verzoeker geen familieleden in België hebben en de normale binding die met België ontstaat door een verblijf alhier, zou niet voldoende zijn om een schending van het privéleven aan te nemen.
Bovendien zou verzoeker niet hebben aangetoond dat hij bepaalde sociale bindingen zou hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit.
Echter werd geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds meer dan 17 jaar in België verblijft en er door een dergelijk lang verblijf, dan ook sprake is van zeer sterke bindingen die wel degelijk een schending van verzoekers privéleven zouden betekenen.
Overigens zou de eventuele scheiding bovendien van onbepaalde duur zijn. Immers, bij een aanvraag conform artikel 9 Vw. zijn geen behandelingstermijnen voorzien, zodat verzoeker mogelijks maanden of jaren in de Filipijnen zal moeten verblijven, waar hij overigens niemand meer heeft na het overlijden van zijn ouders, alvorens een beslissing te ontvangen.
De verwijdering van verzoeker zou dan ook van onbepaalde duur zijn, wat wel degelijk een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.
De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.
Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.
Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.
2.2.4.
Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.
Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54;

EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).
Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).
Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).
De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).
Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.
Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.
2.2.5.
Dat tenslotte volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).
Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).
Gelet op wat voorafgaat, heeft verzoeker tijdens zijn jarenlange verblijf dan ook een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt en is er in casu sprake van een schending van artikel 8 EVRM."

2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland,* § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland* (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Voorts wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat

waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Immers het loutere feit dat verzoekende partij al jarenlang op illegale wijze in België verblijft en daaruit mogelijks enige integratie is voortgesproten zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt onvoldoende aannemelijk dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen. Zoals uit de bespreking van het eerste middel al gebleken is verzoekende partij geboren en getogen in het herkomstland alwaar zij ruim 32 jaar verbleven heeft en aldus aangenomen mag worden dat zij aldaar nog een familiaal en/of sociaal netwerk heeft en bovendien ook al gewerkt heeft in het herkomstland. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de banden die zij tijdens haar illegaal verblijf met België heeft opgebouwd van die orde zijn dat zij gewag kan maken van een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM bij terugkeer naar het herkomstland. Haar – overigens blote – betoog dat de behandeling van haar aanvraag in het herkomstland zeer veel tijd in beslag zal nemen, doet aan voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst er daarbij op dat het loutere feit dat de aanvraag enige behandelingstijd vergt, niet maakt dat de in België ondernomen inspanningen tot integratie verloren gaan. Verzoekende partij kan in afwachting van de behandeling van haar aanvraag ook contact onderhouden met haar sociale contacten in België via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van deze contacten in het herkomstland. Gelet hierop heeft de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de elementen van verblijf en integratie die de verzoekende partij in de aanvraag heeft aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.11.1. Het betoog van de verzoekende partij niet toe te besluiten dat er op de Belgische staat een positieve verplichting zou rusten om haar op het Belgische grondgebied te laten verblijven. De verwerende partij heeft op niet kennelijk onredelijke wijze beslist tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11.2. Voor zover verzoekende partij op p. 12 van het verzoekschrift nog wijst op een schending van haar gezinsleven, blijkt uit nazicht van de aanvraag dat verzoekende partij geenszins melding heeft gemaakt van een gezinsleven in België zodat zij bezwaarlijk kan verwachten hieromtrent enige motivering terug te vinden. Zij toont met haar bloot betoog in het verzoekschrift ook niet aan dat zij in België een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

2.12. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. Verzoekende partij zet een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.3. Derde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de algemene motiveringsplicht.

2.3.1.
Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° Vw. (vreemdeling zonder geldig visum).
Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het hoger belang van het kind en het gezinsleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger berlang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».
Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van de overweging dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig visum, hij geen minderjarige kinderen heeft, verzoeker gezond zou zijn en de tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel zou meebrengen.
Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker en meer bepaald het gegeven dat hij reeds meer dan 17 jaar in België verblijft, waardoor verzoeker zich uiteraard volledig geïntegreerd heeft en ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).
Dat verweeder de bestreden beslissing grondig heeft gemotiveerd, doch dit volledig heeft nagelaten voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.
Nochtans diende verweerder ook het bevel te motiveren, zodat er in casu sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van de algemene motiveringsplicht, zoals supra reeds uiteengezet.
Dat het bestreden bevel dan ook dient vernietigd te worden."

2.14. Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering wordt in het bestreden bevel verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsook naar de feitelijkheden die het bestreden bevel onderbouwen, waarbij eveneens gewezen wordt op de elementen waarmee conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden.

De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoekende partij dit evenwel niet aan. Verzoekende partij betwist niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een correcte omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekende partij kinderen heeft en dat er geen medische elementen voorliggen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Zoals uit de bespreking *supra* al is gebleken van het tweede middel heeft verzoekende partij evenmin aannemelijk gemaakt dat zij in België enig gezins- of familieleven heeft, laat staan enig gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Bijgevolg heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist de door de verwerende partij gemaakte vaststellingen ook niet.

In de mate dat de verzoekende partij in dit verband een verdere motivering over haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing had verwacht, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de tweede bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoekende partij zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Zoals duidelijk blijkt werd het bestreden bevel afgeleverd nadat de verwerende partij de verblijfsaanvraag van verzoekende partij beoordeeld heeft en vastgesteld heeft dat de daarin aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die de verzoekende partij verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door haar ingeroepen verblijfsduur en integratie-inspanningen van die orde zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen

betekenen en de verwerende partij op goede gronden geoordeeld heeft dat er geen elementen die als buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden voorliggen. De Raad ziet verder ook niet in waarom de verwerende partij de motieven zoals uiteengezet in de eerste bestreden beslissing nog zou moeten herhalen in de tweede bestreden beslissing.

2.15. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de motiveringsplicht of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER